

**Vademecum Sive Praxis Opera Quotidiana Aliaque ritè
peragendi, & per ea salutem & perfectionem propriam, ac
proximi, instituto Societatis Jesu conformem assequendi**

De crebrâ per diem mentis in Deum elevatione ex omnibus, quæ per
sensus attinguntur, animæque potentiis se objiciunt

Limpens, Ferdinand

Coloniæ Agrippinæ, 1744

2dó. De morali morte animæ per peccatum actuale mortale, & ejus
reviviscentia per contritionem & Sacramentalem Confessionem.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54773)

sus multa, in ordine ad salutem conditionem, sine qua non, baptismi in re vel in voto apposerit; quia sic voluit. Circumcisio in lege scripta fuit in masculis necessaria post diem octavum, vel ante hunc *remedium natura*. Scilicet oblatio aliqua & fides parentum. Quo remedio etiam succurri debebat fœmellis. In lege Christi baptismus unicum est remedium, cuius figura erat remedium naturæ & circumcisio. Sed necesse non est, ut figura & figuratum in omnibus conveniant.

2do.

De morali morte anime per peccatum actuale mortale, & eius reviviscencia per contritionem & Sacramentalem Confessionem.

A Nima, quæ actu mortaliter peccat, teste Script. moritur, sive gratiâ sanctificantem & amicitiam Dei spoliatur, reviviscit sive gratiam hanc & amicitiam recipit per contritionem quæ tamen vera non est, nisi voluntatem & propositum servandi præcepta, & consequenter peccata mortalia commissa confitendi includat. Calvinistæ penitus abominantur hanc peccatorum coram Sacerdote Confessionem. V. Calv. l. 3. Instit. c. 4. §. 19. Lutherani retinent quidem, sed valdè mutilant Confessionem. Nam dicunt *1mo.* Eam absolutè loquendo non esse necessariam. *2do.* Sufficere Confessionem peccatorum in genere. *3tio.* Distinctam & specialem

cialem omnium peccatorum enumerationem coram Sacerdote esse juris tantum Ecclesiastici. Jam contra hæc omnia militant sequentia. Quod soli Deo peccata confiteri non sufficiat, patet ex Joan. 20, ubi Christus per hæc verba: *Quorum remisistis peccata, remittuntur eis, & quorum retinueritis, retenta sunt.* Dedit Apostolis eorumque Successoribus potestatem judicialem remittendi fidelibus & retinendi peccata. Atqui hanc judicialem potestatem frustra dedisset Deus, si sibi soli, & non etiam iis voluisset fieri confessionem peccatorum, ergo. Nam quomodo Sacerdotes judicabunt de peccatis vel retinendis vel dimittendis? nisi quantitatem & qualitatem peccatorum cognoverint; & quomodo cognoscent? nisi pœnitentes ipsi ea illis sincerè confiteantur, & aperiant; hinc Jac. 5. expressè præcipitur: *Confitemini alterutrum,* hoc est illis, de quibus immediatè ante Jacobus loquebatur, *peccata vestra scilicet Presbyteris,* quibus dictum est: *Quorum remisistis, & quibus datum est mysterium reconciliationis, & qui pro Christo legatione funguntur.* 2. Cor. 5. Idcirco de primis fidelibus leguntur hæc formalia Act. 19. v. 18. ad Paulum: *Veniebant multi credentium confitentes & annunciantes actus suos,* hoc est offensas seu peccata sua juxta Edit. Syriacam & interpret. Chrysoft. hom. 41. in Acta Apost. & patet ex contextu, quod Paulo non fuerint confessi actus suos bonos & virtuosos (quod absque eo jactantiam præ se tulisset) sed peccata. Nam multi NB. ex his confitentibus

l. c. v. 19. *Qui fuerant curiosa sectati* (magica, quibus Ephesios, de quibus loquitur textus, adiectissimos fuisse probat Hieron. Præf. in Epist. ad Ephesios) *contulerunt libros, & combusserunt* (in lignum veræ pœnitentiæ) *coram omnibus, & computatis pretiis illorum invenerunt pecuniam denariorum quinquaginta milium.* *Ita fortiter crescebat verbum Dei.* Hoc est, combusti libri æstimati sunt universim quinquaginta millibus denariorum atticorum seu regalium vel Juliorum argenteorum sive quinque millibus aureorum. Unde discant Christiani, si veræ volunt dare pœnitentiæ signa, libros noxios etiam Hæreticorum, quanto vis pretio æstimentur, ignibus tradere. quia damna, quæ inferunt, nullo auro pensari possunt. Et ita faciendum sanxerunt non modò Canones & CC. sed & Imperatores Honorius, Theodosius &c. Jam ad prius redeundo S. Clemens D. Petri Discipulus Epist. 1. ad Frat. Dom. dicit *instruebat B. Petrus actus vita sua omni hora custodire, firmiter scire, cogitationes malas mox ad Christum allidere, & Sacerdotibus Domini manifestare.* Nolo hic PP. CC. adferre, ex quibus constantem fuisse praxin & traditionem Apostolicam de Sacramentali Confessione in Ecclesia clarè patet. Solidum argumentum, quo probatur sub speciebus panis & vini esse Christum, hîc quoque militat. Scilicet quòd, si primi Christiani ab Apostolis & illorum Successoribus non acceperint præceptum confitendi peccata sua Presbyteris ad id constitutis à Christo esse latum, ostendi debeat, quo

quo sæculo post Apostolos & primos Christianos sit introductum tam arduum & difficile multis præceptum. Si non possint hoc ostendere, juxta regulam S. Augustini, & secundum rationem sanam procedendo, debet sustineri id esse ab Apostolica traditione. In Conc. Lateran. sub Innoc. III. Anno 1215. non fuit in Ecclesia Latina primùm introducta Confessio. Sed tantum determinatum est tempus Paschale, quo fieri debeat propter S. Communionem hoc tempore præscriptam. Nectarius in Ecclesia græca seu orientali non sustulit Confessionem privatam, sed publicam ob scandalum, quod dedit mulier lapsum suum carnalem cum Diacono publicè confessa. S. Chrysostomus Nectarii Successor etiam tantum improbat ob eandem causam Confessionem publicam. Valdè commendat præterea hom. 2. in Ps. 50. & alibi quotidianum conscientiaë examen, in quo soli Deo fit Confessio peccatorum. Propterea tamen non negat suo tempore faciendam esse Sacerdotibus, quibus teste ipsomet hom. 1. in Ps. 32. tanquam *medicis curandorum vulnerum Christus commisit disciplinam.* Idem hom. de pœnit. quæ incipit *providâ mente*, docet ad veram pœnitentiam requiri contritionem in corde, *Confessionem in ore*, in opere humilitatem. Hom. 30. in gen. dicit: *Facienda est diligens & pura peccatorum Confessio.* Quando alii PP. videntur dicere Confessionem esse faciendam Deo intelligunt, *Ministrum Dei*, quia urgent Confessionem *superatâ verecundiâ*, quæ suboritur, dum homini fit Confessio,

fessio. Gratianus Compiler decreti, Glossator ejusdem decreti, Felinus & alii, dicentes specialem peccatorum Confessionem esse introductam ab Ecclesia, adeoque non juris divini errarunt. V. Valentia Tom. 4. d. 7. q. 9. pu. 2. Nolim tamen dicere eos fuisse in hoc puncto Hæreticos, quia ante Flor. & Trid. Conc. res hæc non ita clarè omnibus constitit. Trid. Sess. 14. c. 5. sic habet: *Universa Ecclesia semper intellexit institutam esse à Domino integram peccatorum Confessionem, & omnibus post baptismum lapsis jure divino necessariam existere.* Probabiliter in lege antiqua fuit etiam obligatio peccata coram Sacerdote exponendi. S. Aug. l. 2. de Visit. Infirm. c. 5. dicit: *Quacumque mentem gravius exacerbant facinora, Dei Angelo (Sacerdoti) manifesta nihil obscurum dicens. Designanda etiam sunt in quibus peccasti loca [scilicet sacrilegium v. g. à simplici furto discernendum] si recordaris, & tempora [scilicet an semel vel bis] cum quibus personis non nomina ipsarum [v. g. si peccasti carnaliter cum ligato voto castitatis] utrum semel an ex consuetudine, &c. Hec omnia, si taceantur, vel dicta callidè pallentur, animam jugulant (quia unum peccatum non dimittitur sine altero, & cum nullo stat gratia sanctificans, quæ acquiritur per legitimam Confessionem) si denudentur, cum pœnitentia evanescent.* V. plura l. c. cap. 4. Canon 25. Concilii Wormatiensis habiti Anno 868. statuit, ut pœnitentibus secundùm differentiam peccatorum Sacerdotis arbitrio pœnitentiæ decernantur. Et

ut Sacerdos in pœnitentia danda originem modumque culparum & affectus gemitusque delinquentium diligenter examinet.

3tio.

De Confirmatione.

PER Sacramentum Confirmationis augetur gratia, & robur datur specialiter contra tentationes in fide, imprimiturque simul character, quo adscribitur confirmatus *in militiam Christi*, sicut per characterem baptismi adscribitur *in familiam Christi*. Ità Catholici ex perpetua traditione. Sectarii negant hæc, sicut & Confirmationem negant esse Sacramentum. Sed bene Hieron. adversus Luciferianum dicit: *An nescio hunc Ecclesiarum esse morem, ut baptizatus postea manus imponantur, & ità invocetur Spiritus Sanctus? exigis ubi scriptum sit?* (sic & veteres Hæretici omnia voluerunt demonstrari ex script.) *in Actibus Apostolorum C. 8. & 19. etiamsi Scriptura autoritas non subesset, totius orbis in hanc partem consensus instar præcepti obtineret.* Porro Act. 8. v. 17. *Apostoli imponebant manus super illos, & accipiebant Spiritum Sanctum.* Et Act. 19. v. 6. *cum imposuisset illis manus Paulus, venit Spiritus S. super eos.* Et 2. Cor. 1. *Qui confirmat nos vobiscum in Christo, & qui unxit nos Deus, qui & signavit nos, & dedit pignus Spiritus in cordibus nostris.*